

MRF 2021.173

Miljø- og Fødevarerklagenævnets afgørelse af 6. april 2021 (j.nr. 20/06118)

Ophævet afslag på dispensation til etablering af minivådområde inden for strandbeskyttelseslinjen, da minivådområdet ikke ville være synligt fra kysten og havde en stor effekt i forhold til kvælstofreduktion. Sagen hjemvist, da Kystdirektoratet hverken havde foretaget en VVM-screening eller en vurdering af projekts påvirkning af Natura 2000-område og bilag IV-arter. Dissens.

E ansøgte i oktober 2019 om dispensation fra strandbeskyttelseslinjen til at etablere et minivådområde på sin landbrugsejendom på Lolland, som i vest grænsede direkte op til kysten, hvor et landdige med en topkote på ca. 3 meter beplantet med et levende hegn adskilte dyrkede landbrugsarealer fra strandbredden. Ansøgningen var fremsendt som led i Landbrugsstyrelsens tilskudsordning til etablering af minivådområder, hvorefter landbruget skulle etablere op til 2.000 minivådområder, som tilsammen skulle reducere kvælstofudledningen med 900 tons. Minivådområdet skulle placeres på den vestlige del af matriklen, der var beliggende ca. 50 meter fra kysten inden for den udvidede strandbeskyttelseslinje, og skulle placeres med den ene langside langs kysten, bag landdiget. Den ansøgte placering var ligeledes beliggende i Natura 2000-område nr. 179, Nakskov Fjord og Inderfjord. Minivådområdet var ansøgt med en vandspejlshøjde på 0,5 meter og et samlet areal på 2,5 ha. Det fremgik endvidere, at minivådområdet ville fjerne næringsstoffer fra drænvand fra et opland på ca. 230 ha og dermed medvirke til at reducere kvælstofudledningen til Langelandsbæltet i den sydlige del af Storebælt. Kystdirektoratet meddelte i marts 2020 afslag med den begrundelse, at etablering af et minivådområde ikke var omfattet af dispensationspraksis efter naturbeskyttelseslovens § 65 b, stk. 1, at det ansøgte ville være et fremmedelement i kystlandskabet, og at en dispensation ville medføre uønsket præcedensvirkning. Afgørelse blev påklaget af E, der bl.a. anførte, at minivådområdet var et så væsentligt og positivt bidrag til miljøet, at hensynet hertil oversteg beskyttelsesinteressen i forhold til strandbeskyttelseslinjen, og at det ikke vil være muligt at

opnå de samme resultater i forhold til reduktion i kvælstofudledningen, hvis minivådområdet placeredes uden for strandbeskyttelseslinjen. Miljø- og Fødevarerklagenævnet lagde indledningsvis til grund, at Kystdirektoratet ikke havde begået sagsbehandlingsfejl i forbindelse med behandlingen af sagen, idet direktoratet havde foretaget en individuel vurdering af projektet, herunder en konkret afvejning af de almene samfundsmæssige interesser i en reduktion af kvælstofudledning over for hensynet til strandbeskyttelsen efter naturbeskyttelsesloven. Flertallet (6 mod 1) fandt, at den samfundsmæssige værdi og den miljøforbedrende effekt, som minivådområdet ville medføre, opvejede den visuelle påvirkning af kystlandskabet, og at der derfor var tale om et sådant særligt tilfælde, der kunne begrunde en dispensation. Flertallet lagde herved vægt på, at minivådområdet skulle placeres bag landdiget og ikke var synligt fra kysten, og at området i forvejen var præget af større tekniske installationer, herunder et pumpehus og en vindmøllepark. Flertallet lagde endvidere vægt på, at minivådområdet havde en relativ stor effekt i forhold til kvælstofreduktion. Flertallet fandt på denne baggrund, at en dispensation ikke ville medføre uønsket præcedensvirkning. Kystdirektoratet havde imidlertid ikke gennemført en VVM-screening eller en vurdering af projektets påvirkning af Natura 2000-område og bilag IV-arter efter habitatbekendtgørelsens § 6 henholdsvis § 10. Da disse vurderinger og afgørelser var forudsætninger for, at der kunne meddeles dispensation til det ansøgte, ophævede Miljø- og Fødevarerklagenævnet afgørelsen og hjemviste sagen med henblik på, at Kystdirektoratet skulle foretage de påkrævede vurderinger.

Kommentar: Afgørelsen illustrerer, at når en myndighed afviser dispensation fra forbuddet mod tilstandsændringer i naturbeskyttelsesloven (fx § 3, § 8 eller 15), uden at foretage en VVM-screening eller en vurdering af det ansøgte efter habitatbekendtgørelsens § 6 henholdsvis § 10, er dette ikke i sig selv en sagsbehandlingsfejl. Men fremgangsmåden bevirker, at hvis Miljø- og Fødevarerklagenævnet herefter i afvejningen måtte nå frem til, at det ansøgte er tilstrækkeligt væsentligt til at begrunde dispensation, kan nævnet ikke meddele dispensationen, men er nødsaget til at hjemvise sagen for at

MAD 2021.173

*sikre, at EU-reglerne om VVM-screening og beskyttelse af bilag IV-arter og deres levesteder overholdes. Da en ny afgørelse, hvor disse regler er overholdt, vil kunne påklages, vil sådanne sager kunne trække ud i årevis, hvorfor hensyn til en hurtigere afklaring af dispensationer kan begrunde, at der allerede ved den første behandling af ansøgningerne gennemføres VVM-screening samt træffes afgørelse efter habitatbekendtgørelsens § 6 henholdsvis § 10, medmindre det er åbenbart, at ansøgningen ikke kan imødekommes. Se den lignende afgørelse i **MRF 2021.175 Mfk**.*

Ophævelse og hjemvisning af afgørelse om afslag på dispensation i sag om etablering af minivådområde inden for strandbeskyttelseslinjen i Lolland Kommune

20/06118

Miljø- og Fødevareklagenævnet har truffet afgørelse efter naturbeskyttelseslovens § 15, jf. § 65 b, stk. 1, jf. § 78, stk. 4.[1]

Miljø- og Fødevareklagenævnet ophæver Kystdirektoratets afgørelse af 24. marts 2020 om afslag på ansøgning om dispensation til etablering af et minivådområde på matr. nr. [F1] Frederiksdal Hgd., Sandby, beliggende [A1], 4912 Harpelunde i Lolland Kommune. Og hjemviser sagen til fornyet behandling i direktoratet.

Det indbetalte klagegebyr tilbagebetales.

Miljø- og Fødevareklagenævnets afgørelse er endelig og kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed, jf. § 17 i lov om Miljø- og Fødevareklagenævnet[2] og gebyrbekendtgørelsens § 2.[3] Eventuel retssag til prøvelse af afgørelsen skal være anlagt inden 6 måneder, jf. naturbeskyttelseslovens § 88, stk. 1.

Afgørelsen er truffet af nævnet, jf. § 1 i lov om Miljø- og Fødevareklagenævnet, der i overensstemmelse med naturbeskyttelseslovens § 78, stk. 4, har behandlet sagen i nævnets afdeling den læge afdeling, jf. § 3, stk. 1, nr. 9, i lov om Miljø- og Fødevareklagenævnet.

1. Klagen til Miljø- og Fødevareklagenævnet

Afgørelsen er den 20. april 2020 påklaget til Miljø- og Fødevareklagenævnet af ejendommens ejer, der er repræsenteret ved konsulent.

- Klager har navnlig anført, at minivådområder har stor samfundsmæssig interesse, da de har positive miljømæssige effekter,

- den ansøgte placering inden for strandbeskyttelseslinjen hænger direkte sammen med den miljømæssige effekt af minivådområdet, hvorfor der bør meddeles dispensation til det ansøgte, og
- Kystdirektoratets afgørelse lider af væsentlige mangler, da direktoratet ikke har foretaget en konkret vurdering af de i sagen fremlagte oplysninger samt ikke har begrundet afgørelsen tilstrækkeligt.

Klagepunkterne er nærmere uddybet i afsnit 2.3.

2. Sagens oplysninger

2.1 Ejendommen og området

Den matrikel, hvorpå det ansøgte minivådområde ønskes etableret, er beliggende i landzone på den vestligste del af Lolland, og har et areal på ca. 256 ha. Den vestlige del af matriklen er beliggende inden for den udvidede strandbeskyttelseslinje.

Matriklen grænser i vest direkte op til kysten, hvor et landdige beplantet med et levende hegn adskiller dyrkede landbrugsarealer fra strandbredden. Den ansøgte placering ligger ca. 50 m fra kysten og i det væsentligste inden for den oprindelige 100 m-strandbeskyttelseslinje.

Området er præget af åbne landbrugsarealer, bygninger til landbrugsdrift, spredt beboelse samt have- og skovarealer. Der er endvidere placeret i alt seks vindmøller på matriklen og nabomatriklen ca. 400 m fra kysten og med ca. 325 m imellem.

Den ansøgte placering, hvorpå minivådområdet ønskes placeret, er beliggende i Natura 2000-område nr. 179 Nakskov Fjord og Inderfjord (habitatområde nr. 88 og ramsarområde nr. 23).

2.2 Den påklagede afgørelse

Kystdirektoratet har den 24. marts 2020 i medfør af naturbeskyttelseslovens § 15, jf. § 65 b, stk. 1, meddelt afslag på dispensation til etablering af et minivådområde inden for strandbeskyttelseslinjen på matr. nr. [F1] Frederiksdal Hgd., Sandby.

Det fremgår af afgørelsen, at klager den 15. oktober 2019 har ansøgt om dispensation fra strandbeskyttelseslinjen til at etablere et minivådområde på den ansøgte placering. Ansøgningen er fremsendt som led i Landbrugsstyrelsens tilskudsordning til etablering af minivådområder.

Formålet med etablering af minivådområder er at mindske udledningen af kvælstof i de danske kystvande. Landbrugsstyrelsens minivådområdeplan vil ifølge ansøgningsmaterialet sammen med andre tiltag reducere udledningen af kvælstof med ca. 2.400 tons. Det forventes i den forbindelse, at der vil blive etableret omkring 1.000-2.000 minivådområder i hele Danmark, beliggende både inden for og uden for strandbeskyttelseslinjen. De etablerede minivådområder forventes sammenlagt at mindske kvælstofudledningen i Danmark med ca. 900 tons.

Det fremgår af den påklagede afgørelse, at der for ansøgningsrunden for 2019 er identificeret ca. 24.000 potentielle placeringer af minivådområder, hvoraf ca. 3 % af disse er beliggende inden for strandbeskyttelses- og kystfredningslinjerne. Det fremgår endvidere, at der for ansøgningsrunden for 2020 ses et øget antal af potentielle placeringer både inden for og uden for strandbeskyttelseslinjen. Det er endvidere anført i afgørelsen, at den relative effekt af minivådområder gennemsnitligt er større tæt på kysterne og dermed inden for strandbeskyttelseslinjen end uden for.

Det fremgår af ansøgningsmaterialet, at minivådområder som virkemiddel er en del af vandområdeplanerne for 2015-2021. Minivådområder fjerner ved hjælp af denitrifikation og sedimentation, næringsstoffer fra drænvandet fra et større opland, således at kvælstofudledningen til de danske kystvande mindskes. Minivådområder består af tre bassiner og et sedimentationsbassin. Ordningen administreres af Landbrugsstyrelsen, som giver tilskud til etablering af minivådområder, forudsat at der sikres en drift af minivådområderne på minimum 10 år.

Det fremgår endvidere af ansøgningsmaterialet, at det ansøgte minivådområde skal placeres på dyrket landbrugsjord. Det ansøgte minivådområde har en størrelse på 356 x 75 m og et samlet areal på 2,5 ha, mens selve projektarealet er planlagt med en størrelse på 4,09 ha. Minivådområdet er ansøgt med en vandspejlshøjde på 0,5 m (DVR90). Minivådområdet skal placeres med den ene langside langs kysten, bag et landdige med en topkote på ca. 3 m (DVR90). Det er i ansøgningsmaterialet anført, at drænvandet fra landbrugsarealerne på nuværende tidspunkt pumpes igennem landdiget ved hjælp af en pumpestation med udløbspunkt umiddelbart vest for pumpestationen. Ved etablering af minivådområdet, ønsker ansøger at ændre udløbet til et frit udløb, ca. 350 m længere mod syd, således at udløbet sker fra minivådområdets sidste bassin.

Det er i ansøgningsmaterielet anført, at minivådområdet skal udføres således, at det graves ud som en rektangel langs kystlinjen på 356 x 75 m. Det forventes, at der skal graves 23.210 m³ jord af og påfyldes 1.867 m³, således at der foretages en regulering af terrænet. Det er hertil oplyst, at overskudsjorden og evt. oprenset sediment forventes at blive anvendt til vedligeholdelse af landdigerne på ejendommen. Det fremgår endvidere, at der ikke vil blive fordelt overskudsjord på beskyttede naturarealer.

Det er i ansøgningsmaterialet videre anført, at minivådområdet ikke vil blive synligt fra kystsiden, da det ligger gemt bag et landdige og et levende hegn. Det ansøgte er placeret således, at der ikke går offentlig vej til arealet, og at den nærmeste offentlige vej ligger ca. 310 m væk. Ansøger har desuden bemærket, at der er placeret en 100 m høj vindmølle samt det eksisterende pumpehus i umiddelbar nærhed af den ansøgte placering.

Det fremgår af ansøgningsmaterialet, at minivådområdet med den ansøgte placering vil fjerne næringsstoffer fra drænvand fra et opland på ca. 230 ha og dermed medvirke til at reducere kvælstofudledningen til Langelandsbæltet i den sydlige del af Storebælt.

Klager har til Kystdirektoratet supplerende oplyst, at området er systemdrænet og at der skal kobles en eksisterende pumpestation til minivådområdet. Klager har hertil oplyst, at såfremt minivådområdet skal etableres på en placering uden for strandbeskyttelseslinjen, vil det betyde at der skal etableres et nyt pumpereservoir, hvilket i så fald vil få yderligere negative konsekvenser for strandbeskyttelseslinjen. Det er oplyst at dette vil være en fagligt, teknisk og økonomisk ringere løsning.

Kystdirektoratet har i afgørelsen anført, at der efter naturbeskyttelseslovens § 15 a, stk. 1, gøres undtagelse fra forbuddet mod tilstandsændringer inden for strandbeskyttelseslinjen, såfremt der er tale om landbrugsmæssig drift. Direktoratet har vurderet, at etablering af et minivådområde ikke kan betegnes som landbrugsmæssig drift, selvom minivådområdet skal etableres på dyrkede landbrugsarealer. Direktoratet har på baggrund heraf anført, at ansøgningen skal vurderes med udgangspunkt i den restriktive undtagelsesbestemmelse i naturbeskyttelseslovens § 65 b, stk. 1, hvorefter der skal være tale om et særligt tilfælde.

Kystdirektoratet har anført, at der efter en konkret vurdering ikke er tale om et særligt tilfælde, som kan begrunde en dispensation fra strandbeskyttelseslinjen. Direktoratet har herved lagt vægt på, at der i administrativ praksis ikke er mulighed for at dispensere til etablering af kunstige vandhuller og søer, selvom dette kan fremme dyre- og planteliv. Direktoratet har hertil bemærket, at der er mulighed for dispensation, såfremt det er en del af en mere omfattende plan for naturforbedring til fremme af udryddelsestruede eller sjældne arter i området. Direktoratet har endvidere anført, at der som følge af praksis efter en konkret vurdering kan meddeles dispensation til etablering af vandhuller og søer, i områder hvor der tidligere har været naturlige vandhuller og søer, såfremt det vil medføre en klar forbedring af naturen.

Kystdirektoratet har med udgangspunkt i historisk kortmateriale fra området vurderet, at der ikke tidligere har været naturlige vandhuller eller søer på den ansøgte placering, hvorfor der ikke er tale om genetablering, som kan begrunde en dispensation. Direktoratet har endvidere vurderet, at et minivådområde ikke kan sidestilles med etablering af et kunstigt vandhul/sø, da minivådområder har til formål at rense drænvand fra landbrugsarealer, hvorfor disse efter direktoratets vurdering kan betegnes som tekniske anlæg. Direktoratet har derfor vurderet, at etablering af et minivådområde ikke er omfattet af den nævnte dispensationspraksis.

Kystdirektoratet har endvidere lagt vægt på, at den ansøgte placering af minivådområdet er meget kystnær, og at projektet vil være et fremmedelement i kystlandskabet. Direktoratet har ligeledes bemærket, at det ikke kan tillægges afgørende vægt, at minivådområdet ikke vil være synligt fra kystsiden eller, at der er placeret vindmøller på kyststrækningen.

Kystdirektoratet har lagt afgørende vægt på, at langt de fleste af de potentielle placeringsmuligheder for minivådområder i Danmark er beliggende uden for strandbeskyttelseslinjen. Direktoratet har på baggrund heraf vurderet, at hensynet til reducere af kvælstofudledning fra landbruget ikke vejer tungere end hensynet til strandbeskyttelse efter naturbeskyttelsesloven.

Kystdirektoratet har endvidere lagt vægt på, at en dispensation til etablering af minivådområder inden for strandbeskyttelseslinjen vil medføre uønsket præcedensvirkning i lignende sager.

2.3 Klagens indhold

Klager har anført, at anlæggelse af et minivådområde er et så væsentligt og positivt bidrag til miljøet, at hensynet hertil overstiger beskyttelsesinteressen i forhold til strandbeskyttelseslinjen.

Det er endvidere klagers opfattelse, at Danmark ikke kan komme i mål med den planlagte kvælstofreduktion, hvis der ikke gives mulighed for etablering af minivådområder inden for strandbeskyttelseslinjen.

Klager har desuden anført, at den ansøgte placering er nøje udvalgt, og at det ikke vil være muligt at opnå de samme resultater i forhold til reduktion i kvælstofudledningen, hvis minivådområdet placeres uden for strandbeskyttelseslinjen. En ændret placering vil resultere i, at oplandet til minivådområdet reduceres med ca. 100 ha. Dette svarer til, at minivådområdets opland reduceres med ca. 46 %, i forhold til den ansøgte placering.

Klager har oplyst, at minivådområder er en af fire ordninger af kollektive virkemidler, som tilsammen har til formål at bidrage til en forbedring af vandmiljøet i Danmark frem mod 2021. De kollektive virkemidler forventes tilsammen at nedbringe kvælstofudledningen med 2.450 tons. Minivådområder forventes at stå for knap 900 tons af den samlede nedbringelse. Klager har hertil oplyst, at der i november 2019 fortsat manglede minivådområdeprojekter svarende til 733 tons kvælstof.

Klager har endvidere oplyst, at den ansøgte placering, er omfattet af Vandområdeplan for Sjælland 2015-2021, hvori den ansøgte placering er en del af vandområdeplanens vandområde 41 "Åbne vandomr. Gr. V – Storebælt og Smålandsfarvandet". Vandområde 41 skal samlet set nedbringe kvælstofudledningen med 46,5 tons kvælstof, hvoraf 5,6 tons, svarende til 14 %, skal nedbringes gennem minivådområder. Klager har hertil oplyst, at det ansøgte minivådområde med det anførte opland forventes, at nedbringe kvælstofudledningen med ca. 1.113 kg årligt, hvilket svarer til 17 %, af det samlede indsatsbehov for vandområde 41. Klager har yderligere bemærket, at der generelt set er et stort behov for reduktion af kvælstofudledning i den del af Vandområde Sjælland, hvor det ansøgte minivådområde ønskes placeret. Klager har derfor henvist til, at det er vigtigt for det samlede resultat, at der meddeles dispensation til et minivådområde på den ansøgte placering.

Klager har endvidere henvist til, at forarbejderne til naturbeskyttelsesloven giver mulighed for en lempeligere dispensationspraksis for strandbeskyttede arealer, som ligger mellem strandbredden og strandbeskyttelseslinjen. Klager har ligeledes henvist til praksis fra Natur- og Miljøklagenævnet fra 2016,[4] hvor der på baggrund af almene samfundsmæssige interesser blev meddelt dispensation til etablering af en række forskellige anlæg inden for strandbeskyttelseslinjen.

Endelig har klager henvist til, at Kystdirektoratets afgørelse efter klagers opfattelse er mangelfuld, idet direktoratet ikke har foretaget et konkret skøn i forhold til det indsendte ansøgningsmateriale. Klager har påpeget, at direktoratet ikke i tilstrækkeligt omfang har inddraget de saglige begrundelser, som er anført i ansøgningsmaterialet, herunder hvorfor det ikke er muligt at placere minivådområdet uden for strandbeskyttelseslinjen, samt de almene samfundsinteresser, der knytter sig til projektet.

3. Miljø- og Fødevareklagenævnets bemærkninger og afgørelse

Følgende medlemmer af Miljø- og Fødevareklagenævnet har deltaget i sagens behandling: Birgitte Egelund Olsen (formand), landsdommerne Olaf Tingleff og Henrik Twilhøj, og de læge medlemmer Pelle Andersen-Harild, Lene Hansen, Kristian Pihl Lorentzen og Jens Vibjerg.

3.1 Miljø- og Fødevareklagenævnets indledende bemærkninger

Det er Miljø- og Fødevareklagenævnets vurdering, at Kystdirektoratet ikke har begået sagsbehandlingsfejl i forbindelse med direktoratets behandling af sagen. Nævnet bemærker, at det fremgår af direktoratets begrundelse, at direktoratet har foretaget en konkret afvejning af de almene samfundsmæssige interesser i en reducere af kvælstofudledning over for hensynet til strandbeskyttelsen efter naturbeskyttelsesloven, samt at det fremgår af afgørelsen, at direktoratet har foretaget en konkret vurdering af de i sagen fremlagte oplysninger og en individuel vurdering af projektet.

3.2 Miljø- og Fødevareklagenævnets bemærkninger

Naturbeskyttelseslovens § 15, stk. 1, indeholder et generelt forbud mod at foretage ændring i tilstanden af arealer inden for strandbeskyttelseslinjen, herunder foretage bebyggelse, udstykning, matrikulering og arealoverførsel, hvorved der fastlægges skel.

Formålet med bestemmelsen er at sikre en friholdelse af strandene og de umiddelbart bagvedliggende kystområder mod indgreb, der ændrer den nuværende tilstand og anvendelse.

Efter naturbeskyttelseslovens § 65 b, stk. 1, kan der kun i særlige tilfælde meddeles dispensation fra strandbeskyttelseslinjen. Der kan derfor kun dispenseres, hvis særlige forhold taler for det, herunder hvis der er tale om et nødvendigt formål, som bør gå forud for den generelle beskyttelsesinteresse, og der ikke ved en dispensation skabes præcedensvirkning i strid med det generelle formål med reglerne. Bestemmelsen administreres i praksis meget restriktivt.

Det følger af habitatbekendtgørelsens[5] § 10, nr. 1, jf. § 7, stk. 1, nr. 1, at der ikke kan meddeles dispensation fra naturbeskyttelseslovens § 15, stk. 1, hvis det ansøgte kan beskadige eller ødelægge yngle- eller rasteområdet i de naturlige udbredelsesområder for de dyrearter, der er optaget i habitatdirektivets bilag IV, litra a (bilag IV-arter). Den generelle beskyttelse efter § 10 af bilag IV-arter kan undtagelsesvist og under nærmere betingelser fraviges, jf. habitatbekendtgørelsens § 11.

Det følger endvidere af habitatbekendtgørelsens § 6, stk. 1, jf. § 7, stk. 1, nr. 1, at der før der kan meddeles dispensation fra naturbeskyttelseslovens § 15, stk. 1, skal foretages en vurdering af, om projektet i sig selv, eller i forbindelse med andre planer og projekter, kan påvirke et Natura 2000-område væsentligt.

Det følger af miljøvurderingslovens[6] § 16, at et projekt omfattet af bilag 2 ikke må påbegyndes, for den kompetente myndighed skriftligt har meddelt bygherren, at projektet ikke antages at kunne få væsentlig indvirkning på miljøet. Ifølge bilag 2, nr. 1, litra c, er vandforvaltningsprojekter inden for landbruget, herunder vandings- og dræningsprojekter omfattet.

Det følger videre af lovens § 21, at myndigheden på grundlag af bygherrens ansøgning træffer afgørelse om, hvorvidt et projekt omfattet af bilag 2 er omfattet af krav om miljøvurdering og tilladelse. Ved vurderingen skal myndigheden tage hensyn til kriterierne i bilag 6.

Et flertal i Miljø- og Fødevarerklagenævnet finder efter en konkret vurdering, at der er tale om et sådant særligt tilfælde, der kan begrunde en dispensation fra forbuddet mod tilstandsændringer inden for strandbeskyttelseslinjen. Flertallet har vurderet, at den

samfundsmæssige værdi og den miljøforbedrende effekt, som minivådområdet vil medføre, i det konkrete tilfælde opvejer det ansøgtes visuelle påvirkning af kystlandskabet. Flertallet har herved lagt vægt på, at minivådområdet skal placeres bag et landdige, således at det ikke er synligt fra kysten, og at området i forvejen er præget af større tekniske installationer, herunder et pumpehus og en vindmøllepark. Flertallet har endvidere lagt vægt på, at minivådområdet har en relativ stor effekt i forhold til kvælstofreduktion. Flertallet finder på baggrund af det ovenstående, at en dispensation ikke vil medføre uønsket præcedensvirkning.

Et mindretal (Pelle Andersen-Harild) finder, at der ikke er tale om et sådant særligt tilfælde, der kan begrunde en dispensation fra strandbeskyttelseslinjen. Mindretallet har herved lagt vægt på, at hensynet til kvælstofreduktion fra landbruget ikke vejer tungere, end hensynet til strandbeskyttelseslinjen, samt at en dispensation vil medføre uønsket præcedensvirkning i lignende sager.

Der træffes afgørelse i overensstemmelse med stemmeflertallet.

Kystdirektoratet har ikke foretaget en vurdering af, om det ansøgte kan påvirke Natura 2000-området væsentligt eller medføre beskadigelse eller ødelæggelse af plantearter eller yngle- eller rasteområder for de dyrearter, der fremgår af habitatdirektivets bilag IV.

Kystdirektoratet har endvidere ikke foretaget en screening efter miljøvurderingslovens § 21, og har derfor ikke vurderet om projektet er omfattet af krav om miljøvurdering og tilladelse.

De ovenstående forhold, er forudsætninger for, at der kan meddeles dispensation til det ansøgte, hvorfor Miljø- og Fødevareklagenævnet hjemviser sagen med henblik på, at Kystdirektoratet skal foretage de påkrævede vurderinger.

3.3 Gebyr

Som følge af afgørelsen tilbagebetales det indbetalte klagegebyr, jf. gebyrbekendtgørelsens § 2, stk. 2, nr. 1.

3.4 Miljø- og Fødevareklagenævnets afgørelse

Miljø- og Fødevareklagenævnet ophæver Kystdirektoratets afgørelse af 24. marts 2020 om afslag på ansøgning om dispensation til etablering af et minivådområde på matr. nr. [F1] Frederiksdal Hgd., Sandby, beliggende [A1], 4912 Harpelunde i Lolland Kommune. Og hjemviser sagen til fornyet behandling i direktoratet.

[1] Lovbekendtgørelse nr. 240 af 13. marts 2019 om naturbeskyttelse med senere ændringer.

[2] Lov nr. 1715 af 27. december 2016 om Miljø- og Fødevareklagenævnet.

[3] Bekendtgørelse nr. 132 af 30. januar 2017 om gebyr for indbringelse af klager for Miljø- og Fødevareklagenævnet mv.

[4] NMK-500-00632/NMK-500-00634.

[5] Bekendtgørelse nr. 1595 af 6. december 2018 om udpegning og administration af internationale naturbeskyttelsesområder samt beskyttelse af visse arter.

[6] Bekendtgørelse nr. 973 af 25. juni 2020 om miljøvurdering af planer og programmer af konkrete projekter (VVM).

Sag:

20/06118

Dato:

6. april 2021.

Emner:

NBL - beskyttelses...

Highlight:

 Vis/skjul highlight

Miljø- og Fødevareklagenævnet (<https://naevneneshus.dk/start-din-klage/miljoe-og-foedevareklagenaevnet/>) •
Nævnenes Hus • Toldboden 2 • 8800 Viborg • Tlf. nr.: 72 40 56 00 • CVR: 37795526 • mfkn@naevneneshus.dk
(<mailto:mfkn@naevneneshus.dk>)

Tilgængelighedserklæring (<https://www.was.digst.dk/mfkn-naevneneshus-dk>)